

Foss: Det er ved den tidligere Behandling af Forslag til Lov om Merindkomstskat udtalt fra det konservative Partis Side, at man tiltraadte den Grundbetragtning, som gav Anledning til Fremsættelsen af det første Lovforslag i saa Henseende. De store ekstraordinære Udgifter krævede ekstraordinære Indtægter, og det konservative Parti har for sit Vedkommende været med til at skaffe en Del af disse ved en endogsaa meget betydelig Beskatning af Merindtægter, indvundne under Krigen. Det vil erindres, at den første Lov i saa Henseende kun tog Hensyn til de egentlige, som Følge af Krigen erhvervede Merindtægter. Senere har man forladt dette Standpunkt og har medtaget enhver Merindtægt, fordi man ansaa det for umuligt at skelne mellem den ene og den anden Art Indtægter. Derved er jo noget af den særlige Begrundelse for det retfærdige i at tage saa overordentlig store Skattebeløb som disse bortfaldet. Efterhaanden som Tiden gaar, bliver denne Begrundelse svagere, og vi har her nys hørt den ærede sidste Taler (Ivar Berendsen) tage Ordet for, at man i Grunden skulde lægge det hele over paa de meget store Indtægter — saaledes forstod jeg det ærede Medlems Tale —, gaa over fra Beskatning af Merindtægter til en meget stor Beskatning af de store Indtægter.

Under de ekstraordinære Forhold kan saa høje Skatter som disse være en Nødvendighed, men netop den Omstændighed, at de — samtidig med, at der i Forvejen findes store Skatter efter progressiv Skala til Stat og Kommune — griber ind i den tilfældige Merindtægt med et saa stort Beløb, medfører, at man maa ønske, at saadanne Skatter lægges saaledes, at de behandler alle Indtægter af denne Art paa ensartet Maade. Jeg gaar ud fra, at det Krav, som altid vil gøre sig gældende ved Skatter, og som maa gøre sig gældende des stærkere, jo større Del af Indtægten der kræves i Skat, er Kravet om ensartet Behandling, om Retfærdighed. Dette Retfærdighedskrav forekommer mig ikke at være sket Fyldest gennem denne Skat, hverken saaledes som den har virket eller ifølge Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag. Jeg skal saaledes henvise til, at det i og for sig synes at være et saare uretfærdigt Krav, at der ifølge § 10 skal betales Skat af allerede betalte Skatter. Det stemmer heller ikke med den parallelle Lov om Tillægsbeskatning, og der vil altsaa udvikle sig det ejendommelige Forhold, at den Skatteyder, hvis Merindtægtsskat maatte

være større end hans Tillægsskat, skal betale Skat af Skatten, medens den anden Skatteyder, for hvem Merindtægtsskatten maaske ikke vilde blive meget ringere end hans Tillægsskat, ikke skal gøre dette. Det giver en Ulighed, som man formentlig kun kan hæve ved at fjerne Bestemmelsen i § 10 i dette Lovforslag.

Et andet Forhold, der hører sammen med denne Lov og dens Anvendelse, svarer heller ikke til et simpelt Retfærdighedskrav. Da det har været fremdraget her tidligere, og det ikke behøver nogen nærmere Udvikling eller Motivering, skal jeg kun berøre det ganske kort. Det er dette Forhold, at medens der gennem Aktieselskabsbeskatningen bliver en stærk Dobbeltbeskatning af de gennem Aktieselskaber vundne Indtægter, gælder det samme ikke, naar Indtægterne er vundne gennem et Andelselskab. Det er og bliver en Uretfærdighed, som under normale Forhold, naar Skatten er nogle faa Procent, ikke føles stærkt, men som føles overordentlig stærkt, naar den gaar op til saa store Summer, som der her er Tale om.

Endelig er der en Bestemmelse, som gaar igen i Lovforslaget, og som mere end nogen anden gør, at Loven, hvis den gennemføres, saaledes som Lovforslaget foreligger, ikke vil virke retfærdigt, nemlig den, at der er sat en Grænse ved Indtægter af 6,000 Kr., thi dette medfører — og derfor foreligger der nu et tydeligt Bevis —, at denne Merindkomstskat aldeles overvejende falder paa Byernes Befolkning, for saa vidt den har saadanne Merindtægter, men derimod kun i ganske ringe Grad paa Landbruget. Det vil fremgaa af en Tabel, der er meddelt som Bilag til Lovforslaget, at Merindtægten for Enkelt personer i Byerne, Gentofte Kommune iberegnet, andrager 194 Mill. Kr., hvoraf der er betalt en Skat af 28 Mill. Kr., medens i Landdistrikterne Merindtægten andrager 44 Mill. Kr., af hvilke der er betalt en Skat af 5 Mill. Kr. Tager man Aktieselskaberne med, er der for Byerne en Merindtægt af 354 Mill. Kr., af hvilken der er betalt en Skat af 65,5 Mill. Kr., og for Landet en Merindtægt af 47 Mill. Kr., af hvilken der er betalt en Skat af 5,5 Mill. Kr. Af den hele Merindkomstskat paa 70 Mill. Kr. er altsaa kun ca. 5 Mill. Kr. betalt af Landbruget. Hvis man nu deraf, idet man ser bort fra Minimumsgrænsen og den Indfyldelse, den har paa Skatten, vil drage den Slutning, at disse store Merindtægter aldeles overvejende er faldet i Byerne og paa Byerhvervene, gør